

Biblické úvahy a modlitby na osm dní

1. den: Smíření – hodit náklad přes palubu

Sk 27,18–19.21

„Protože jsme byli prudce zmítáni bouří, lodníci druhý den vyhazovali do moře náklad, aby lodi ulehčili; a třetí den vlastníma rukama hodili do moře lodní výstroj. (...) Když už nikdo neměl ani pomyslení na jídlo, šel Pavel mezi lodníky a řekl jim: „Měli jste mě poslechnout a neopouštět Krétu, a mohli jste si ušetřit toto nebezpečí a škodu.““

Ž 85

L 18,9–14

Zamyšlení

Jako křesťané pocházející z různých církví a tradic jsme ke své lítosti za uplynulá staletí nashromáždili množství zavazadel: skrývají vzájemnou nedůvěru, zahořklost a podezřívavost. Děkujeme proto Pánu za to, že se v minulém století zrodilo a rostlo ekumenické hnutí. Setkávání s křesťany jiných tradic a také společné modlitby za jednotu nás podněcují, abychom usilovali o vzájemné odpuštění, smíření a přijetí. Nesmíme zavazadlům se zátěží minulosti dovolit, aby se nám stala překážkou a bránila nám přibližovat se k sobě navzájem. Pánovou vůlí je, abychom odhodili zbytečné břemeno a nechali prostor pro něj.

Modlitba

Bože, dárce odpuštění,
osvobod' nás od bolestných vzpomínek na minulost,
které zraňují náš společný křesťanský život.

Veď nás ke smíření,
abychom skrze Ducha Svatého
nenávisť překonávali láskou,
hněv vlídností
a podezřívavost důvěrou.

Prosíme o to ve jménu tvého milovaného Syna,
našeho bratra Ježíše.

Amen.

2. den: Osvícení – hledat a předávat Kristovo světlo

Sk 27,20

„Po mnoho dní se neukázalo ani slunce, ani hvězdy. Prudká bouře nepřestávala a již jsme ztráceli všechnu naději, že se zachráníme.“

Ž 119,105–110

Mk 4,35–41

Zamyšlení

Kristus je naše světlo a náš průvodce. Bez tohoto světla a vedení ztrácíme orientaci. Když křesťané ztrácejí ze zřetele Krista, ovládá je strach a vzniká mezi nimi rozdělení. A co víc – mnozí lidé dobré vůle, kteří stojí mimo církev, pak nedokážou Kristovo světlo vidět, protože když jsme jako křesťané rozdělení, odrážíme ho s menším jasnem nebo ho dokonce úplně zastiňujeme. Pokud ale Kristovo světlo hledáme, přibližujeme se k sobě navzájem a toto světlo pak odrážíme mnohem jasněji a stáváme se skutečným znamením Krista, který je světlo světa.

Modlitba

Bože, tvé slovo je světlem pro naše kroky
a bez tebe ztrácíme směr a orientaci.

Osvěcuje nás,

abychom vedeni tvým slovem kráčeli po tvé cestě.

Kéž naše církve touží po tvém vedení,
útěše a proměňující přítomnosti.

Dej nám poctivost,

bez které jen těžko poznáme,

kdy druhým znemožňujeme vidět tvé světlo,

a daruj nám milost,

abychom se s nimi mohli o tvé světlo dělit.

Prosíme o to ve jménu tvého Syna,

který nás, kdo ho následujeme,

povolává být světlem světa.

Amen.

3. den: Naděje – Pavlovo poselství

Sk 27,22.34

„Ale teď vás vyzývám, abyste neztráceli naději, neboť nikdo z vás nepřijde o život, jenom loď vezme za své. (...) Neboť nikdo z vás nepřijde ani o vlas na hlavě.“

Ž 27

Mt 11,28–30

Zamyšlení

Jako křesťany náležející k různým církvím a tradicím, které mezi sebou nejsou zcela smířené, nás občas odradí, když nevidíme zřetelný pokrok směřující k viditelné jednotě. Někteří se dokonce vzdávají vši naděje a v jednotě vidí jen nedosažitelný ideál. Další zase jednotu vůbec nepovažují za nezbytnou součást vlastní křesťanské víry. Za dar viditelné jednoty se modleme s nezlomnou vírou, neochabující trpělivostí a nadějí, která vyčkává, a přitom důvěřujeme láskyplné Boží prozřetelnosti. Pán v modlitbě prosil o jednotu pro svou církev a na cestě k ní nás doprovází. Nemůžeme se ztratit.

Modlitba

Bože milosrdenství,
jsme ztraceni a chybí nám odvaha,
proto se utíkáme k tobě.

Vlij do nás svou naději.

Kéž naše církve doufají v jednotu a usilují o ni:

jednotu, za kterou tvůj Syn prosil v předvečer svého utrpení.

Prosíme o to skrze něj, který žije a kraluje
s tebou a Duchem Svatým na věky věků.

Amen.

4. den: Důvěra – nebojte se a věřte

Sk 27,23–26

„Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, a řekl mi: ‚Neboj se, Pavle, ty se před císaře dostaneš. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi.‘ Bud’te proto dobré mysli. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil. Máme se dostat k nějakému ostrovu.“

Ž 56

L 12,22–34

Zamyšlení

Pavel se svým povzbuzením a nadějí uprostřed bouře postavil strachu a zoufalství svých spolucestujících. Být takovým znamením a stavět se na odpor máme i my všichni, kdo jsme povoláni za učedníky Ježíše Krista. Ve světě rozděleném strachem máme stát jako svědkové naděje a vkládat důvěru do láskyplné Boží prozřetelnosti. Křesťanská zkušenost nám říká, že Bůh píše rovně i na křivých rádcích, a my víme, že všemu navzdory se neutopíme ani neztratíme. Protože nezlomná Boží láska přetrvá navěky.

Modlitba

Všemohoucí Bože,
vlastní utrpení nás nutí křičet bolestí
a choulíme se strachem,
kdykoli prožíváme nemoc, úzkost nebo smrt svých blízkých.
Uč nás vkládat do tebe svou důvěru.
Kéž jsou naše církve znamením tvé prozřetelnosti a péče.
Dej, ať jsme pravými učedníky tvého Syna,
který nás učil naslouchat tvému slovu
a sloužit si navzájem.
S důvěrou o to prosíme ve jménu tvého Syna
a v moci Ducha Svatého.
Amen.

5. den: Síla – lámat chléb na cestu

Sk 27,33–36

„Než se začalo rozednívat, vybízeli Pavel všechny, aby pojedli. Právil: ‚Už čtrnáct dní čekáte na záchranu, nic nejíte a jste o hladu. Proto vás vybízím, abyste pojedli. Je to potřebí k vaší záchraně. Neboť nikdo z vás nepřijde ani o vlas na hlavě.‘ Když to řekl, vzal chléb, vzdal přede všemi díky Bohu, lámal jej a začal jíst. Všichni nabyli dobré mysli a přijali pokrm.“

Ž 77

Mk 6,30–44

Zamyšlení

Pavlova pobídka k jídlu povzbuzuje všechny na lodi, aby se posílili před tím, co je zanedlouho čeká. Přijetí chleba je známkou, že cestující změnili postoj a zoufalství u nich střídá odvaha. Podobně nám i eucharistie neboli večeře Páně poskytuje jídlo na cestu a nově nás nasměrovává, abychom žili v Bohu. Posiluje nás. Lámání chleba – které stojí ve středu života křesťanského společenství a bohoslužby – nám dává sílu ke křesťanské službě. Očekáváme příchod dne, kdy budou všichni křesťané společně stát u jednoho stolu večeře Páně a čerpat sílu z jednoho chleba a jednoho kalicha.

Modlitba

Milující Bože,
tvůj Syn Ježíš Kristus v předvečer svého utrpení lámal chléb
a dělil se o kalich se svými přáteli.

Dej, ať se k sobě přibližujeme ve stále užším společenství
a podle příkladu apoštola Pavla a prvních křesťanů
budujeme mosty soucitu, solidarity a harmonie.

Prosíme o to v síle Ducha Svatého
a ve jménu tvého Syna,
který dal svůj život, abychom my mohli žít.

Amen.

6. den: Pohostinnost – prokazovat neobyčejnou laskavost

Sk 28,1–2.7

„Když jsme se zachránili, dověděli jsme se, že se ten ostrov jmenuje Malta. Domorodci se k nám zachovali neobyčejně laskavě. Zapálili hranici dříví a všechny nás k ní pozvali, protože začalo pršet a bylo zima. (...) Blízko toho místa měl své statky správce ostrova Publius. Ten nás přijal a tři dni se o nás laskavě staral jako o své hosty.“

Ž 46

L 14,12–24

Zamyšlení

Po traumatickém zážitku a konfliktech během mořské bouře přijímají cestující, vyvržení na břeh, praktickou pomoc ostrovanů jako neobyčejnou laskavost. Toto jednání je projevem našeho společného lidství. Evangelium nás učí, že když pečujeme o ty, kdo jsou v nesnázích, projevujeme tak lásku samému Kristu (Mt 25,40). Když navíc prokazujeme láskyplnou a vlídnou péči o slabé a opovrhované, naše srdce se přetváří po příkladu srdce Božího, ve kterém chudí a bědní mají zvláštní místo. Přijímat cizince – lidi jiné kultury nebo víry, imigranty nebo uprchlíky – znamená milovat samého Krista a zároveň milovat tak, jak miluje Bůh. Jako křesťané jsme povoláni vykročit ve víře a jít s všeobjímající Boží láskou vstříc i k těm, které dokážeme milovat jen stěží.

Modlitba

Bože sirotků, vdov a cizinců,
vlij nám do srdce silný cit pro pohostinnost.
Otevři nám oči a srdce, ať poznáme,
kdy tě máme krmit, odívat a navštěvovat.
Kéž se naše církve zapojí
do snah o ukončení hladu, žízně a osamocení
a pomáhají odstraňovat překážky v přijímání všech lidí.
Prosíme o to ve jménu tvého Syna Ježíše,
který je přítomen v našich nejmenších bratřích a sestřích.
Amen.

7. den: Obrácení – proměnit srdce i mysl

Sk 28,3–6

„Když Pavel nasbíral náruč chrastí a přiložil na oheň, zakousla se mu do ruky zmije, která prchala před žárem. Jakmile domorodci uviděli, že mu visí na ruce had, říkali si mezi sebou: ‚Ten člověk je určitě vrah. I když se zachránil z moře, bohyně odplaty nedovolila, aby zůstal na živu.‘ Ale Pavel setřásl hada do ohně a nic zlého se mu nestalo. Oni čekali, že oteče nebo že najednou padne mrtev. Když to však dlouho trvalo a viděli, že se s ním nic neděje, začali naopak říkat, že je to nějaký bůh.“

Ž 119,137–144

Mt 18,1–6

Zamyšlení

Místní obyvatelé si uvědomili, že se mýlili, když Pavla považovali za vraha, a proto svůj názor změnili. Mimořádná událost se zmijí ostrovanům umožnila vidět věci novým způsobem: takovým, který je připraví vyslechnout Pavlem předávané Kristovo poselství. Když usilujeme o jednotu a smíření křesťanů, často nám nezbývá než začít nově přemýšlet nad tím, jak se díváme na ostatní tradice a kultury. To ovšem není možné, aniž bychom se stále znovu obraceli ke Kristu a učili se překonávat pocity, kdy druhé považujeme za hrozbu. Pak se budeme moci zbavit negativních pohledů na druhé a posunout se na cestě k jednotě.

Modlitba

Všemohoucí Bože,

obracíme se k tobě s kajícím srdcem.

Pomáhej nám, když se upřímně snažíme nalézt tvou pravdu,

očisťuj nás od nespravedlivých názorů na druhé

a veď naše církve, aby rostly ve vzájemném společenství.

Dej, ať se dokážeme zbavit strachu

a lépe rozumět sobě navzájem i cizincům mezi námi.

Prosíme o to ve jménu toho, který je nejvyšší spravedlivý,

tvého milovaného Syna Ježíše Krista.

Amen.

8. den: Štědrost – přijímat a dávat

Sk 28,8–10

„Publiův otec ležel s horečkou a úplavicí. Pavel přišel k němu, pomodlil se, vložil na něj ruce a uzdravil ho. A potom začali přicházet i jiní nemocní z ostrova a Pavel je uzdravoval. Štědře nás obdarovali, a když jsme měli odjíždět, přinesli nám, co jsme potřebovali na cestu.“

Ž 103,1–5

Mt 10,7–8

Zamyšlení

Tento příběh je plný zmínek o tom, že někdo dává, anebo přijímá: Pavel přijímá neobyčejnou laskavost od ostrovanů a zároveň dává uzdravení Publiovu otci i dalším lidem. Všechny 276 cestujících, kteří v bouři přišli o všechno, přijímá hojné zásoby na další plavbu. Jako křesťané jsme povoláni prokazovat neobyčejnou laskavost. Abychom ale mohli dávat, musíme se nejprve naučit přijímat – od Krista i od druhých lidí. Častěji, než si to vůbec uvědomujeme, jsme příjemci laskavostí od těch, kdo jsou jiní než my. Tyto projevy jsou zároveň znamením štědrosti a uzdravení, které dává Pán. Když nás uzdravil, jsme také odpovědní za to, že všechno, co jsme od něj přijali, budeme také předávat dál.

Modlitba

Bože, Dárce života,

děkujeme ti za dar tvé slitovné lásky,
která nás utěšuje a posiluje.

Dej, prosíme, aby se naše církve neuzavíraly
a ochotně přijímaly tvé dary od sebe navzájem.

Dej ducha štědrosti nám všem,

kdo společně putujeme cestou k jednotě všech křesťanů.

Prosíme o to ve jménu tvého Syna,

který s tebou a Duchem Svatým kraluje na věky věků.

Amen.